

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

nr. 221.000 van 15 oktober 2012

in de zaak A. 204.850/IX-7670

In zake : Bart MENSCHAERT
 wonend te 9700 Oudenaarde
 Puithoekstraat 2 bus 10
 waar woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Volksgezondheid
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Emmanuel Jacubowitz
kantoor houdend te 1160 Brussel
Tedescolaan 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 15 mei 2012, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de hiernavolgende beslissingen van de Pensioencommissie van het Bestuur Medische Expertise (MEDEX) van de federale overheidsdienst Volksgezondheid, Veiligheid van de voedselketen en Leefmilieu:

- de beslissing van 20 maart 2012 waardoor de verzoeker op medische gronden definitief ongeschikt wordt verklaard en definitief vroegtijdig wordt gepensioneerd;
- de beslissing van 10 april 2012 waardoor verzoekers beroep tegen de beslissing van Medex (in eerste aanleg) van 14 februari 2012 wordt verworpen wegens laattijdigheid.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Melissa Celis heeft een verslag opgesteld.

Met toepassing van artikel 90, § 1, vierde lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, is de zaak verwezen naar een kamer met drie leden.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 10 september 2012.

Staatsraad Daniël Moons heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Ingrid Martens, die verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Alexandra Vandeveld, die loco advocaat Emmanuel Jacobowitz verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Melissa Celis heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker was tewerkgesteld als administratief deskundige bij de Rijksdienst voor Pensioenen.

3.2. Op 31 maart 2011 dient de Rijksdienst voor Pensioenen bij Medex - Cel Pensioenen een aanvraag tot onderzoek voor vervroegde pensionering van de verzoeker in. Deze aanvraag is gebaseerd op de omstandigheid dat de verzoeker in disponibiliteit is sedert 25 februari 2011.

3.3. Met een brief van 24 oktober 2011 wordt de verzoeker uitgenodigd voor een geneeskundig onderzoek dat zal worden uitgevoerd door de pensioencommissie. Deze brief wordt verzonden naar het volgend adres: “Puithoekstraat 2 bus 30, 9700 OUDENAARDE”.

3.4. Op 29 november 2011 gaat dit geneeskundig onderzoek door.

Naar aanleiding van dit onderzoek wordt door de pensioencommissie het volgende opgemerkt:

“Na onderzoek bemerken we dat ge reeds in dispo zijt vanaf 02-2011.

Vooraleer te oordelen, graag verslagen ophalen over uw medische toestand bij de huisarts en dermatoloog en dringend opsturen.

Ondertussen checken wij hier uw afwezigheden nog eens”.

Dit bericht is gericht aan de verzoeker, en dit op het volgend adres: “Puithoekstraat 2 bus 304, 9700 OUDENAARDE”.

Uiteindelijk wordt op basis van dit onderzoek dd. 29 november 2011 het volgende beslist: “beslissing C – vervult op medisch vlak, wegens definitieve lichamelijke ongeschiktheid voor elke functie de voorwaarden om toegelaten te worden tot het definitief vroegtijdig pensioen”. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“Een 46-jarige bediende met 19 jaren dienst.

Antecedenten van ethylabusus waarvoor opname in 2010 van 6 maanden op psych.

Beweert sindsdien alcoholvrij te zijn. Momenteel in behandeling voor ernstige psoriasis. Reeds voor de 5de maal een PUVA-reeks. Bracht geen enkel medisch verslag mee noch van de dermatoloog, de psychiater of huisarts. Beweerde onverwijld verslagen op te halen en op te sturen. Na 5 weken nog

niets ontvangen. Had gemiddeld 8 à 9 ziekteepisodes per jaar in zijn carrière. Ook in okt, nov, dec of jan sporadisch slechts op het werk verschenen (max enkele dagen per maand). Kan tijdens de zitting alles goed expliciteren en wijt alle ziekteongeschiktheid aan de enkele PUVAseries die hij tijdens de laatste helft 2011 kreeg ter behandeling van zijn psoriasis. Is definitief ongeschikt voor zijn functie”.

3.5. Op 14 februari 2012 wordt voornoemde beslissing door het celhoofd van de pensioencommissie verstuurd naar de verzoeker. Daarin wordt meegedeeld dat de verzoeker op medische gronden definitief ongeschikt is voor elke functie en daarom definitief vroegtijdig wordt gepensioneerd vanaf de eerste dag van volgende maand. Tevens wordt erop gewezen dat zijn definitieve ongeschiktheid niet het gevolg is van een ernstige handicap opgelopen tijdens zijn loopbaan zoals bepaald in artikel 134, § 1, van de wet van 26 juni 1992, houdende sociale en diverse bepalingen, en dat hij niet is aangetast door een ernstige en/of langdurige ziekte zoals bedoeld wordt in de voor zijn dienst geldende reglementering betreffende verloven en afwezigheden. In dit schrijven wordt voorts nog vermeld wat volgt:

“Ik vestig er uw aandacht op dat u in beroep kan gaan tegen deze beslissing indien u zich hierdoor benadeeld voelt. Hiervoor dient u zo snel mogelijk een kopij van deze brief én de bijlage 2 met hierop de medische motivatie aan een geneesheer van uw keuze te bezorgen. Op dit bijgevoegde blad wordt de verdere beroepsprocedure uiteengezet. U dient erover te waken dat de door u aangeduide arts binnen de 30 dagen te rekenen vanaf de in de hoofding vermelde datum ons een schrijven richt waarin hij onze evaluatie en/of de hieruit voortvloeiende beslissing aanvecht, of waarin hij opteert voor een gesprek in consult”.

Voornoemde beslissing van 14 februari 2012 wordt aan de verzoeker met een aangetekende zending verstuurd naar het volgende adres: “Puithoekstraat 2/0304, 9700 OUDENAARDE”.

Dit schrijven wordt echter niet bezorgd aan de verzoeker, doch werd op 7 maart 2012 teruggestuurd door B-Post naar de verwerende partij met de vermelding “bericht gelaten op 15/02/2012” en “niet afgehaald”.

Op 8 maart 2012 verstuurt de verwerende partij een tweede aangetekende zending naar de verzoeker, en dit naar hetzelfde adres. Ook ditmaal wordt het schrijven niet bezorgd aan de verzoeker en teruggestuurd door B-Post naar de verwerende partij en door haar ontvangen op 29 maart 2012, met de vermelding “bericht gelaten op : 09/03/2012” en “niet afgehaald”.

3.6. Op 20 maart 2012 wordt de Rijksdienst voor Pensioenen ervan op de hoogte gebracht dat de verzoeker op medische gronden definitief ongeschikt is voor elke functie en daarom definitief vroegtijdig wordt gepensioneerd, dat zijn definitieve ongeschiktheid niet het gevolg is van een ernstige handicap opgelopen tijdens zijn loopbaan zoals bepaald wordt in artikel 134, §1, van de wet van 26 juni 1992 en dat hij niet is aangetast door een ernstige en/of langdurige ziekte zoals bedoeld wordt in de voor zijn dienst geldende reglementering betreffende verloven en afwezigheden.

3.7. Dit is de eerste bestreden beslissing.

3.8. Op 26 maart 2012 verstuurt de dossierbeheerder van Medex Gent een e-mail naar het celhoofd van de pensioencommissie die als volgt luidt:

“(…),
Daarnet is Menschaert Bart (...) hier geweest.
Via zijn werkgever is hem de beslissing pensioencommissie meegedeeld.
Betrokkene heeft de beslissing zelf nooit gekregen, zijn adres zou niet juist zijn.
Het juiste adres is: Puithoekstraat 2, bus 10 - 9700 Oudenaarde.
(...)
Kunnen jullie de beslissing naar dit adres sturen aub ?
(...)”

Op 26 maart 2012 is in samenspraak met het celhoofd van de pensioencommissie een derde, niet-aangetekende zending van de beslissing van de pensioencommissie naar de verzoeker verstuurd.

3.9. Op 4 april 2012 richt de verzoeker volgend aangetekend schrijven naar de hoofdgeneesheer-directeur van Medex:

“Ik wens beroep aan te tekenen tegen uw beslissing van 14/02/2012.

Op 29 november 2011 bood ik mij aan voor een medisch onderzoek bij Medex Gent.

Dit onderzoek duurde hooguit 15 minuten. Sindsdien heb ik geen enkel bericht van Medex ontvangen. Ik had begrepen tijdens dit onderzoek dat jullie een verslag gingen opvragen bij mijn huisarts of dermatoloog.

Ik heb een briefje aangetekend schrijven ontvangen na de uiterste afhaaldatum en dit teruggestuurd met de vraag om een tweede aanbieding welke ik nooit ontvangen heb.

Uw uitnodiging van 24/10/2011 werd verstuurd naar Puithoekstraat 2 bus 30, uw aangetekende zendingen naar Puithoekstraat 2 bus 0304 en dit terwijl op al mijn afwezigheidsattesten het adres Puithoekstraat 2 bus 10 vermeld staat.

(...)

Ik ben deze morgen bij mijn huisarts geweest die u een verslag zal bezorgen.

(...)”.

Met een medische verklaring van 4 april 2012 doet dr. E.P., zijnde de behandelende geneesheer van de verzoeker, het volgende gelden:

“Betreffende: de beslissing tot pensionering waartegen mijn patiënt Bart Menschaert beroep aantekent

Hierbij verklaar ik dat mijn patiënt sinds september 2011 tot heden in continue PUVA-therapie geweest is (bij dermatologe) a rat(i)o van 2x/week voor zijn ernstige psoriasis. Ten gevolge van de inname van de psoralenen is hij steeds enorm misselijk, therapieresistent, waardoor hij zich moeilijk over lange afstand kan verplaatsen.

Eénmaal de PUVA-therapie terug stopgezet wordt kan patiënt terug voltijds het werk hervatten”.

3.10. Op 10 april 2012 beantwoordt het diensthoofd pensioenen verzoekers beroepschrift van 4 april 2012 als volgt:

“Ik heb uw brief, zonder datum, maar aangetekend verzonden op 04-04-2012, goed ontvangen. Ik moet u evenwel antwoorden dat ik uw beroepsakte moet beschouwen als laattijdig.

De beslissing van de pensioencommissie werd aangetekend verzonden op 14-02-2012 naar het adres dat werd meegedeeld door uw werkgever en dat ons

werd bevestigd door de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid. Deze zending kwam op 07-03-2012 terug van Bpost met de vermelding “Niet afgehaald” (dus niet met de melding dat het adres onjuist of onbestaande was).

De beslissing werd vervolgens op 08-03-2012 een tweede maal aangetekend verzonden naar hetzelfde adres, om u toch nog de mogelijkheid te geven binnen de beroepstermijn kennis te nemen van de beslissing en eventueel beroep in te stellen. Deze tweede zending kwam eveneens terug van Bpost, op 29-03-2012, eveneens met de vermelding “Niet afgehaald”.

De beroepstermijn van 30 dagen is inmiddels ruimschoots verstreken. Wij hebben dan ook op 20-03-2012 (de) definitief geworden beslissing meegedeeld aan de Rijksdienst voor Pensioenen”.

3.11. Dit is de tweede bestreden beslissing.

Deze beslissing wordt aan de verzoeker toegestuurd naar het volgende adres: “Puithoekstaat 2/bus 304, 9700 OUDENAARDE”. De verzoeker wordt hiervan effectief in kennis gesteld, zoals blijkt uit het E-tracker document van B-Post, waarin wordt vermeld dat bericht wordt gelaten nadat de zending op 18 april 2012 wordt aangeboden en dat op 19 april 2012 de zending wordt uitgereikt door B-Post.

3.12. In een brief van 19 april 2012 handhaaft het diensthoofd pensioenen ook ten aanzien van dr. E.P., de behandelende geneesheer van de verzoeker, het in de beslissing van 10 april 2012 uiteengezette standpunt omtrent de vermeende laattijdigheid van verzoekers beroep.

3.13. Op 30 april 2012 dient de verzoeker een klacht in bij B-Post met betrekking tot de aangetekende zending waarmee hem de door de pensioencommissie in eerste aanleg genomen beslissing werd verstuurd.

Op 2 mei 2012 beantwoordt een klantenadviseur van B-Post deze klacht als volgt:

“Op 30/04/2012 ontvingen we een dossier met betrekking tot de zending 010541288500452621220036098804 waarvan u de bestemming bent. Op

basis van de documenten die u ons overmaakte, hebben wij een onderzoek kunnen voeren.

Uit onze informatie blijkt dat de zending werd aangeboden op 15/02/2012. Door de afwezigheid van de bestemming kwam de zending in het postkantoor van Oudenaarde terecht. Daar bleef ze 15 dagen liggen en werd daarna teruggestuurd naar de afzender.

Het kan inderdaad dat het afwezigheidsbericht in de verkeerde brievenbus terecht is gekomen. Dit kan door een fout van de posbode maar dit kan ook door het ontbreken van het correcte busnummer op de aangetekende zending.

(...)”.

IV. Ontvankelijkheid ratione materiae wat de eerste bestreden beslissing betreft

Standpunt van de verwerende partij

4. Met betrekking tot de eerste bestreden beslissing -dit is de door de pensioencommissie in eerste aanleg genomen beslissing waardoor de verzoeker definitief vroegtijdig wordt gepensioneerd- wijst de verwerende partij bij wege van exceptie op artikel 8 van het koninklijk besluit van 18 augustus 1939 tot regeling van de inrichting der geneeskundige onderzoeken door de Administratieve Gezondheidsdienst, in plaats van door de provinciale pensioencommissies (hierna: het koninklijk besluit van 18 augustus 1939). Dit artikel beschrijft de beroepsprocedure tegen een beslissing in eerste aanleg betreffende een oppensioenstelling. Dit beroep, alsook de beslissing die de hoofdgeneesheer neemt, zijn onderworpen aan uitdrukkelijk vastgelegde termijnen. De verwerende partij benadrukt dat de hoofdgeneesheer dus een beslissing moest nemen. Meer nog, indien de hoofdgeneesheer zich niet akkoord verklaart met de visie van de verzoeker, wordt het dossier beslecht door de definitieve scheidsrechterlijke uitspraak van de ambtenaar-geneesheer aangewezen door de directeur-generaal van het Bestuur voor de Sociale Geneeskunde. Deze procedure is een georganiseerd administratief beroep.

Welnu, de verzoeker moet eerst het georganiseerd administratief beroep uitputten alvorens een ontvankelijk vernietigingsberoep en een ontvankelijke vordering tot schorsing bij de Raad van State te kunnen instellen. Dit is in casu niet gebeurd. Om deze reden dient de voorliggende vordering tot schorsing onontvankelijk te worden verklaard voor zover ze is gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

De vordering tot schorsing is bovendien onontvankelijk omdat geen enkel middel tegen de eerste bestreden beslissing wordt aangevoerd.

Beoordeling

5. De eerste bestreden beslissing van 20 maart 2012 is genomen door de pensioencommissie overeenkomstig artikel 1 van het koninklijk besluit van 18 augustus 1939 tot regeling van de inrichting der geneeskundige onderzoeken door de Administratieve Gezondheidsdienst, in plaats van door de provinciale pensioencommissies.

Het betreft een beslissing in eerste aanleg waartegen de verzoeker een administratief beroep kan instellen, overeenkomstig artikel 8 van hetzelfde besluit dat alsnog in huidige zaak moet toegepast worden, overeenkomstig het arrest nr. 214.333 van 30 juni 2011, waarin betreffende voormeld artikel 8 werd overwogen wat volgt:

“Voormeld artikel 8 van het koninklijk besluit van 18 augustus 1939 werd echter opgeheven door artikel 38, 1°, van het koninklijk besluit van 13 mei 1999 tot regeling van het medisch toezicht op het personeel van sommige overheidsdiensten. De beroepsprocedures die in dit laatste besluit zijn opgenomen – en die in de plaats komen van de regeling voorheen opgenomen in artikel 8 van het koninklijk besluit van 18 augustus 1939 – vinden echter slechts toepassing vanaf het ogenblik dat er bij de Administratieve Gezondheidsdienst een Beroepscommissie en een college van geneesheren zijn geïnstalleerd overeenkomstig artikel 40 van het koninklijk besluit van 13 mei 1999. Hoewel deze installatie luidens artikel 40 van het koninklijk besluit van 13 mei 1999 uiterlijk op 31 december 1999 zou plaatsvinden, zijn de Commissie en het College nog niet ingericht. Het verstrijken op zich van de vooropgestelde datum

van 31 december 1999 voor de installatie van de beroepsorganen, heeft niet tot gevolg dat de voorheen geldende interne beroepsprocedure vervalst.”.

De reglementair voorziene mogelijkheid om tegen een beslissing een administratief beroep in te dienen, betekent dat de betrokkene tegen die beslissing niet rechtstreeks een annulatieberoep kan instellen.

De exceptie van de verwerende partij is in die mate gegrond.

V. Onderzoek van de vordering

6. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

VI. Ernst van het enig middel

Standpunt van de partijen

7. De verzoeker voert de schending aan van het beginsel “patere legem quam ipse fecisti”, van de materiële motiveringsplicht, van zijn rechten van verdediging en van de hoorplicht. Hij betoogt dat hij onmiddellijk na de kennisneming van de beslissing -op 26 maart 2012- daartegen beroep aangetekend heeft en dat dit beroep ten onrechte wegens laattijdigheid verworpen werd. De verwerende partij heeft geen rekening gehouden met de overmachtsituatie waarin hij zich bevond aangezien hij noch de beslissing van 14 februari 2012, die hem twee keer met een aangetekende brief was opgestuurd, noch de berichten van afwezigheid die daarop betrekking hebben, ontvangen heeft. Dienaangaande wijst hij erop dat hij officieel, volgens de gegevens van het bevolkingsregister, het huisnummer Puithoekstraat, 2, bus 0304 heeft maar dat zijn appartement ook het

postbusnummer 10 heeft met het gevolg dat een groot aantal zendingen hem niet bereiken. Volgens hem zal een postbode die geen moeite doet en die op zoek gaat naar postbus 304 -de vermelding op de aangetekende zending-, die bus niet vinden. Hij geeft toe één briefje van afwezigheid in zijn postbus gevonden te hebben, maar dit gebeurde nadat de termijn van afhaling van de brief op het postkantoor reeds verstreken was. Hij verwijst vervolgens naar een verklaring van B-Post van 2 mei 2012 waarin gesteld wordt dat het inderdaad mogelijk is dat het afwezigheidsbericht in de verkeerde brievenbus terechtgekomen is, hetzij door een verkeerde verrichting van de postbode hetzij door een foutieve vermelding van het adresnummer.

8. De verwerende partij antwoordt dat een aangetekende brief geacht wordt ter kennis te zijn gebracht op het ogenblik van de aanbidding of op het ogenblik van, zo de brief niet kan afgegeven worden, het bericht van afwezigheid wordt achtergelaten. Op de postbus van de verzoeker is vermeld: “Menschaert Bart, App 10, 0304 bus 10” en de brieven werden verstuurd naar bus 0304. De verzoeker toont geen overmacht aan en de verwerende partij houdt voor dat de aangetekende brieven naar het juiste adres van de verzoeker verzonden zijn. Waar de verzoeker stelt dat hij laattijdig een bericht van afwezigheid gekregen heeft, stelt de verwerende partij niet te kunnen inzien in welke bus de postbode de brief dan wel gedeponeerde kan hebben. De verklaring van B-post omtrent de mogelijkheid van een verkeerde aflevering bewijst ook niet dat dit effectief het geval was.

Beoordeling

9. Het komt de verwerende partij toe het bewijs te leveren van de kennisgevingen die zij verricht. Op die effectieve kennisgeving moet nauwlettend worden toegezien wanneer zij voor de geadresseerde een vervalttermijn doet ingaan om een administratief beroep in te stellen.

Indien de kennisgeving van een beslissing gebeurt met een gewone aangetekende zending en het bewijs niet voorgelegd wordt van een persoonlijke overhandiging, geldt de bevestiging door de postdienst dat er een bericht van afwezigheid bij aanbidding werd achtergelaten als bewijs van overhandiging, tenzij de betrokkene gegevens overlegt die redelijke twijfel doen ontstaan over de daadwerkelijke kennisneming van de uitnodiging om de aangetekende zending op de post af te halen.

10. De verwerende partij legt het bewijs voor dat de aangetekende brieven die op 14 februari 2012 en op 8 maart 2012 naar de verzoeker verstuurd zijn, hem niet konden worden aangeboden, dat er op 15 februari 2012 en 9 maart 2012 een bericht in zijn bus zou zijn achtergelaten maar dat de verzoeker de stukken niet op de post afgehaald heeft en dat zij naar de afzender werden teruggestuurd. Vast staat dus dat de verzoeker geen kennis heeft kunnen nemen van de inhoud van de tweede bestreden beslissing.

11. De verzoeker betwist dat de brieven bij hem aangeboden werden. Hij stelt dat de berichten van afwezigheid niet in de juiste brievenbus werden gedeponereerd. Hij geeft toe één bericht van een aangetekende zending in zijn postbus gevonden te hebben nadat de termijn voor afhaling verstreken was, maar houdt voor niet te weten wie dat bericht -dat volgens hem oorspronkelijk in de verkeerde bus was beland- in zijn bus gedeponereerd heeft.

De uiteenzetting van de verzoeker dat hij laattijdig een bericht van afwezigheid met betrekking tot de aanbidding van de eerste kennisgeving in zijn brievenbus heeft gevonden klinkt, bij gebrek aan nadere verduidelijking, volstrekt ongeloofwaardig. Voorts wordt vastgesteld dat de verwerende partij op de brieven het correcte adres van de verzoeker -Puithoekstraat, 2, 0304- vermeld heeft. En uit de verklaring van B-post kan geen enkele conclusie worden getrokken. Daar tegenover staat evenwel de dubbelzinnigheid met betrekking tot de nummering van de postbus van de verzoeker -hij woont in appartement 0304

maar heeft postbus 10- waardoor de dienstdoende postbode zich kan vergist hebben. Die twijfel moet in het voordeel van de verzoeker uitgelegd worden.

Bovendien kan uit het feit dat de verwerende partij op eigen initiatief tot het inzicht is gekomen dat een tweede en derde verzending, respectievelijk op 8 maart 2012 (aangetekend) en op 26 maart 2012 (per gewone post), noodzakelijk was, opgemaakt worden dat zij zelf ernstig twijfelde aan de deugdelijke aankomst van haar eerste zending.

12. Een en ander leidt de Raad van State in de huidige stand van de procedure tot het besluit dat niet met voldoende zekerheid aangenomen kan worden dat het bericht van afwezigheid met betrekking tot de aanbidding van de aangetekende zendingen van 14 februari en 8 maart 2012 de verzoeker bereikt heeft. Bijgevolg kan de ontvangst van die brieven niet gelden als aanvang van de beroepstermijn, zoals de verwerende partij in de tweede bestreden beslissing aanneemt.

13. Bijgevolg zijn de motieven om het beroep van de verzoeker als laattijdig te bestempelen in de tweede bestreden beslissing op het eerste gezicht niet deugdelijk, zodat het enig middel ernstig is, in de mate dat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd.

VII. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

14. In eerste instantie stelt de verzoeker een evident moeilijk te herstellen nadeel te ondervinden ten gevolge van de beslissing om hem op medische gronden definitief ongeschikt te verklaren en hem definitief vroegtijdig te pensioneren.

De verzoeker merkt vervolgens op dat hij na het beëindigen van zijn therapie zijn werk voltijds zal kunnen hervatten, wat moet blijken uit het attest van zijn behandelend geneesheer van 4 april 2012. Hij houdt voor dat hij er vast van overtuigd is dat hij in de nabije toekomst zijn werk voltijds zal kunnen hervatten. Dat hij thans definitief gepensioneerd wordt wegens definitieve medische ongeschiktheid komt voor hem dan ook als een donderslag bij heldere hemel en weegt moreel zwaar op hem.

Met de tweede bestreden beslissing wordt hij bovendien bestempeld als “gepensioneerd wegens definitieve medische ongeschiktheid”, waardoor het uiteraard niet evident is om ander werk te vinden.

De verzoeker wijst tevens op de zware financiële impact van de tweede bestreden beslissing. Voor de berekening van zijn pensioen bedraagt zijn anciënniteit immers amper 22 jaar en 8 maanden.

Hoewel hij nog geen zicht heeft op het exacte pensioenbedrag waarop hij aanspraak zou kunnen maken, vermoedt hij dat dit zal neerkomen op een bedrag van 1.236,93 euro per maand. Dit is een vermindering van ongeveer 60 % in vergelijking met zijn bruto maandloon van 3.017 euro. Daartegenover staan de vaste maandelijkse kosten ten bedrage van 1.135 euro, die hij preciseert.

De verzoeker wijst bovendien op zijn persoonlijke en familiale situatie: hij is alleenstaande, uit de echt gescheiden en heeft twee kinderen van 9 en 12 jaar ten laste.

15. De verwerende partij meent dat het aangevoerde nadeel niet ernstig is, aangezien de verzoeker in gebreke blijft enig bewijsstuk ter staving van zijn vermeende nadelen te leveren.

Wat het door de verzoeker aangehaalde moreel nadeel betreft, wijst de verwerende partij erop dat dit in beginsel geen moeilijk te herstellen

ernstig nadeel zal opleveren. Een beslissing van definitieve oppensioenstelling brengt trouwens geen moreel nadeel toe.

De kans voor de verzoeker om een nieuwe betrekking te vinden is volgens de verwerende partij reëel. Hij zal een toekomstige werkgever met het voorleggen van de vereiste doktersattesten immers kunnen overtuigen van het gegeven dat hij opnieuw arbeidsgeschikt is. Overigens zal hij aan een eventuele werkgever kunnen uitleggen waarom hij definitief ongeschikt werd verklaard voor elke functie binnen de overheid. De behandelingen die hij dient te ondergaan voor de psoriasis waaraan hij lijdt hebben tot gevolg dat hij misselijk is en zich moeilijk kan verplaatsen over een lange afstand. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel vloeit derhalve eigenlijk voort uit zijn aandoening en niet uit de tweede bestreden beslissing.

Wat het door de verzoeker aangehaalde financieel nadeel betreft, merkt de verwerende partij in eerste instantie op dat niet zijn brutowedde maar wel zijn netto-inkomen in overweging moet worden genomen. Zij stelt voorts dat een financieel nadeel slechts moeilijk te herstellen is indien wordt aangetoond dat het de verzoeker in een dermate precare financiële toestand brengt dat alleen de schorsing van de tenuitvoerlegging soelaas kan bieden. Welnu, de verzoeker laat na ook maar één bewijsstuk bij te brengen van de kosten die hij maandelijks moet dragen, en dit terwijl concrete bewijzen nodig zijn ter beoordeling van zijn reële financiële situatie. Volgens de verwerende partij blijkt niet dat het pensioen dat hij thans geniet, hem in een precare situatie brengt. Daarenboven moet er volgens haar nog op worden gewezen dat hij reeds vanaf het ogenblik dat hij in disponibiteit verkeerde -dit is vanaf 25 februari 2011- een wachtgeld, dat 60 % van zijn wedde bedraagt, geniet, waardoor hij gedurende meer dan één jaar een bedrag van ongeveer 1.810,73 euro bruto per maand ontving. De tweede bestreden beslissing heeft dan ook geen daling van 60 % van zijn inkomsten tot gevolg, maar slechts een daling van 32 % berekend op zijn brutowedde. Het nettoverschil zal dan ook nog beduidend kleiner zijn, aldus de verwerende partij. Bovendien is het pensioenbedrag een raming van de verzoeker zelf. Hij bevindt zich momenteel dus

niet in een precare financiële situatie. Het nadeel is bijgevolg niet ernstig en de dreiging van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet bewezen.

Beoordeling

16. Voor wat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft volstaat het vast te stellen dat uit de tweede bestreden beslissing voortvloeit dat de verzoeker vroegtijdig definitief wordt gepensioneerd en dat hij derhalve vroegtijdig uit de actieve dienst wordt verwijderd en van een wedde terugvalt op een pensioen, wat in casu een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaakt.

De verwerende partij voert geen argumenten aan die in dit geval aantonen dat dit nadeel niet ernstig en moeilijk te herstellen is.

17. Bijgevolg is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden van voornoemd artikel 17, § 2, zodat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de tweede bestreden beslissing wordt bevolen.

BESLISSING

De Raad van State beveelt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 10 april 2012 waarbij verzoekers beroep tegen de beslissing van Medex (in eerste aanleg) van 14 februari 2012 wordt verworpen wegens laattijdigheid.

De Raad van State verwerpt de vordering voor het overige.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 15 oktober 2012, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Jeroen Van Nieuwenhove,	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

André Vandendriessche